

— Ако загынѣ азъ, никой нищо не губи, каза Райна, але ако загыне Святославъ, тогы ще загынѣтъ братия-та ми и Българско. Не е ли така Боянъ?

— О, пази го Боже, отговори Боянъ, безъ неговѣ помощъ или Комитопуловци, или Гръци ще заробиѣтъ Българско.

— Азъ съмъ готова да имъ ся прѣдамъ, нѣма друго спасеніе, рече Райна.

— Доста, Райно, да си тѣжишь сръдце-то, каза Боянъ.

Райна не отговори нищо.

Мръкнѣ ся, нощъ-та бѣше видѣла, мѣсяц-атъ ся оглѣдоваше въ бѣстры-тѣ воды на Днѣпра. Около стѣны-тѣ бѣше распръснѣтъ цѣль градъ отъ чадъры, на сждѣ раскладены огневе. Стрѣлы-тѣ Печенѣзскы впивать ся въ стѣны-тѣ, и кдвамъ ся покаже нѣкомъ глава връзъ оградѣ-тѣ, тетива запѣе, стрѣла забръмчи като черенъ бръмбаръ, и Печенѣг-атъ извъкне—баръ.

Нощъ-та ся бѣше прѣполовила на връх-атъ на кулѣ-тѣ, ком-то висѣше надъ самы-атъ Днѣпръ, посочи ся сѣнка въ облак-атъ, кой-то бѣше затулилъ мѣсяц-атъ.